

יוסף ישית ידו על עיניך. יוסף ודי, שברי הוא בכור של הרהיר הלב, בכור של טפה ראשונה היה, כמו שנחטף, ומושום שידע המקדוש ברוך הוא סתר זה, החבשו לו ביטוף, שברי כל אהבתו בו קיטה תליה.

ישית ידו על עיניך, מה זה אומר? אמר רבי ייסא, בשביב כבוד יעקב, ולבשר לו שברי יוסף קים וימצא אצל בmittah. רבי חזקיה אמר, למדמי דבר, ואני פוחד לגולתו, ובמעשי העולם נמצאת חכמה. בא רבי אבא, וישקו והכח בו. אמר לו, אמר דבריך וחגור כלי זיניך. בימי

רבי שמעון דברים מתגלים. אמר, למדמי מפרקוי רבי ייסא תזkan בינהות העולם, בן אדם שזכה לבן בעולם הזה, צרייך לשים עפר על עיניו בשנcker, וזהו כבודו, להראות שהעולם נסתר ממנו, והוא יורש אותו בעולם פרחינו.

משום שעיני האדים, מראה העולם נראה בהם, וכל הגונים כה הם ששביבו: החלן שבו הוא חיים הגדול אוקינוס, שמייך את כל העולם בכל האדים. גון אחר הוא הנבשה [שאפקת] שמצויה מים, והיבשה עומדת בין הרים, כה הוא הגון בין המים.

גון אחר שלישי הוא באמצע שלו, זו ירושלים, שהיא אמצע העולם. גון רביעי הוא מראה פרצוף, של כל העין, וקרוא בת עין, שבאותו בת עין גונן גראה הנכבד מכל זו ציון, והבראה גונדה הנכבד מכל השם, שהיא גונדה אמצע של הכל, שמראה כל העולם גראה שם, לשם שורה השכינה שהיא היפוי של הכל ומראה של הכל, והעין

יוסף ישית ידו על עיניך, יוסף ודי, דהא דעתך קדרהו רהרהו דלא, בוכרא דעתך קדרהו רהרהו דלא, יגין דיעד עקרשא בריך הוא טמירה דא, אפשר ליה ביטוף, דהא כל רחימותא ביה פלא.

ישית ידו על עיניך. מי קא מיריעי. אמר רבי ייסא, בגין יקרא דיעקב, ולאתבשרה דהא יוסף קיים, וישתבח עלייה במיתתיה. רבי חזקיה אמר, מלחה אוילפנא, ורחלילנא לגלאה, ובעובדי עלמא חכםתא אשתחפה. אתה רבי אבא, (ר"א ל"ג ונשקייה) בטיש ביה. אמר, אימא מילך, וזיין זינך. ביטומי דרבי שמעון מלין אתגליין.

אמר, אוילפנא מפרקין הרב ייסא סבא, בנמוסי עלמא. בר נש דזכי לבר בהאי עלמא, ליבעי ליה לננדא עפרא על עינוי בד אתeker, ודא הוא יקרא דיליה, לאחזה דעלמא אסתומים מגיה, והוא ירית ליה לעלמא תחותמי.

בגון דעינוי דבר נש, חייזו דעלמא ביה אתחזוי, וכל גוונין הבי אינון דאסחר. חווורא דביה, הוא ימא רבא אוקינוס, דאסחר כל עלמא בכל סטרוי. גונן אחרא הוא יבשṭṭא (ראקוף), דאפיקו מיא, ויבשṭṭא קאים בין מיא, הבי הוא גונן בין מיא.

גונן אחרא תליתאה, היא במציעותא דביה, דא ירושלים, דהיא אמצעותא דעלמא. גונן רביעיה, היא חייזו דכל עינא, ואקרי בת עין, דביה הוא בת עין, אתחזוי פרצופא. וחייזו יקרא מכלא, דא ציון, דהיא נקודה אמצעותא מכלא, דחיזו דכל עלמא פמן אתחזוי. ותמן שריא שכינטא, דהיא שפירוי דכלא, וחייזו דכלא, ועינה דא הוא